

PĂRINTELE SERAFIM UN IOV AL ZILELOR NOASTRE

SFÎNTA MĂNĂSTIRE PUTNA

PĂRINTELE SERAFIM,
UN IOV AL ZILELOR NOASTRE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Părintele Serafim, un Iov al zilelor noastre / lucrare apărută cu binecuvântarea

IPS Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăușilor ; ed. îngrijită de
arhimandrit Melchisedec Velnic și obștea Mănăstirii Putna. – Putna :

Editura Nicodim Caligraful, 2018

ISBN 978-606-94484-2-7

I. Melchisedec Velnic, arhimandrit (ed.)

281.95

PĂRINTELE SERAFIM, UN IOV AL ZILELOR NOASTRE

CARTE TIPĂRITĂ CU BINECUVÂNTAREA
ÎNALTPREASFINȚITULUI PIMEN,
ARHIEPISCOP AL SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

EDIȚIE ÎNGRIJITĂ DE
ARHIMANDRIT MELCHISEDEC VELNIC
ȘI OBȘTEA MĂNĂSTIRII PUTNA

EDITURA NICODIM CALIGRAFUL
SFÂNTA MĂNĂSTIRE PUTNA

2018

CREDINȚA ÎN SUFERINȚĂ¹

*Înaltpreasfințitul Pimen,
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăușilor*

Monahul Serafim a pătit mult cu trupul, însă sufletul său a fost mereu plin de bucuria în suferință, de bucuria credinței în învierea din moarte. Toți ni-l vom aduce aminte pe Monahul Serafim ca fiind un om asemenea Dreptului Iov.

A fost un om al rugăciunii, dându-ne pildă de răbdare în suferință și de nădejde. Ce dar poate fi mai mare pentru om decât credința în suferință?... De aceea, cred că Părintele Serafim a fost și va rămâne un ales al lui Dumnezeu, un bine-plăcut al Lui.

În veci a lui pomenire!

---

¹Din cuvântul rostit la slujba priveghiului părintelui Serafim.

VIAȚA PĂRINTELUI SERAFIM

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul părinților noștri. Căci multe căi de mântuire sunt înaintea Părintelui ceresc.

Preamărit a fost Dumnezeu, prin faptă și prin cuvânt, de robul Său, Serafim monahul. Întru el s-a împlinit și cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „suferința aduce răbdare, răbdarea încercare, încercarea nădejde. Iar nădejdea nu rușinează, pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă” (*Romani* 5, 3–5).

Născut în preajma Mănăstirii Putna, în satul Straja din județul Suceava, din binecredincioșii părinți Dumitru și Elena Hasna, ca al cincilea copil din cei șapte pe care Preabunul Dumnezeu i-a dăruit acestei familii, a văzut lumina zilei pe 3 martie 1983 și a primit numele Vasile. Din fragedă pruncie a primit o educație aleasă și a fost purtat către sfânta mănăstire, unde întreaga familie își avea duhovnicul, părintele Arhimandrit Iachint Unciuleac. Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu multă cumițenie a petrecut copilăria în sânul familiei, iar apropierea de mănăstire și de sfintele slujbe i-au făcut viața frumoasă. Era nelipsit de la marile sărbători, bucurându-se împreună cu viețuitorii mănăstirii de frumusețea slujirii și a cântării în Sfântul Altar al Putnei.

La praznicul Sfintelor Paști din anul 1998, pe când avea numai 14 ani, cuminte și smerit a slujit Sfântului Altar ca ajutor

de paraclisier, pregătind anafura spre sfințire, ca apoi să fie împărțită mulțimii credincioșilor. În ziua de 5 mai a aceluiași an, neglijând binecuvântarea mamei, se îndreaptă către apa Sucevei, unde, la scăldat, suferă un accident ce-l va țintui la pat pentru toată viața – fractură de coloană în zona cervicală. Din această zi, în viața tânărului Vasile au loc transformări neașteptate. Imposibilitatea de a-și mai recăpăta sănătatea trupească îl face să se ancoreze cu toată forța și cu toată ființa în Dumnezeu.

Rămas fără puterea de a-și mișca mâinile și picioarele, ci doar capul, ochii și mintea, nu s-a descurajat, ci s-a așezat în bucuria împlinirii în Dumnezeu. Ajutat de cei din jur, și în mod deosebit de surioara lui mai mică, Vasile a citit în cei 17 ani de suferință la pat – pat ce i-a fost ca un coșciug –, Sfânta Scriptură, viețile sfinților și, în mod deosebit, scrierile părintelui Cleopa Ilie. Astfel, a răzbit în suferință și a putut stăruii în bine. Prin fața ochilor lui Vasile, pagină după pagină au trecut și minunile sfinților Nectarie de Eghina, Ioan Rusul, Xenia din Sankt Petersburg, la care avea evlavie deosebită, Ioan Maximovici. Cărțile nou apărute, care mărturiseau despre suferințele tinerilor din temnițele comuniste, l-au făcut de multe ori să cugete: „Cele pe care le am eu de suferit sunt prea puține”.

Suferința este a celor aleși și, când este primită cu mulțumire, devine o jertfă vie și plăcută înaintea lui Dumnezeu. Tăria de suflet pe care a avut-o Vasile și cugetarea lui smerită au făcut ca suferința și neputința să le primească drept o binecuvântare și să spună de multe ori: „mai multă bucurie am avut în boală decât atunci când eram sănătos”.

Legătura cu părinții Mănăstirii Putna și întâlnirea cu ei, fie când aceștia îl vizitau în casa natală, fie când venea el la mănăstire, erau prilej de bucurie, de cântare duhovnicească și de rugăciune împreună. Spovedania deasă și unirea cu Trupul

și Sângele lui Hristos, cât și Taina Sfântului Maslu au făcut ca duhul deznădejdiei, al descurajării să stea departe de el.

Arma cea mai puternică în războiul nevăzut pe care l-a avut de dus a fost rugăciunea. La ea a alergat și cu lacrimi în ochi a biruit egoismul și închipuirea de sine, care sunt cele mai subtile forme ale mândriei. Permanentă atenție la sine și chemarea numelui Domnului cu adâncă smerenie au fost programul lui de rugăciune. Toate acestea l-au dus către cea mai înaltă și sfântă preocupare a omului – cunoașterea lui Dumnezeu. Astfel, el nu și-a închis viața, nu și-a ratat viitorul, ci suferința trupească a transformat-o în cale a bucuriei întâlnirii cu Hristos. Hristos, samarineanul milostiv prin excelență, a călătorit împreună cu el, căci ochii plini de lacrimi ai lui Vasile nu au fost altceva decât expresia mulțumirii și recunoștinței față de Dumnezeu, Cel bun și iertător. Pacea lăuntrică unită cu simplitatea este rod al prezenței Harului Duhului celui Preasfânt.

Omul care are o dulceață în sine o răspândește și în afară. Omul bun îi îndulcește pe toți pe măsura bunătății lui, iar sfinții comunică o dulceață sufletească; însă omul rău îi amărăște și îi agită pe toți. „Atât bunătatea, cât și răutatea au o forță iradiantă”, spune Sfântul Isaac Sirul. Pacea și bunătatea lui Vasile au făcut ca mulți să se îndrepte către el, atât consăteni, cât și cei care l-au cunoscut în decursul anilor. A sta lângă el nu era altceva decât un prilej de bucurie: „adună-ți pacea în sufletul tău și mulți se vor sălășlui pe lângă tine”. Pe deplin cuvintele Sfântului Isaac Sirul și ale Sfântului Serafim de Sarov s-au împlinit întru el.

Hristos i-a aprins inima cu dragostea Sa și, astfel, dorința de a îmbrăca haina monahală, taină și simbol desăvârșit al afierosirii depline lui Dumnezeu, a devenit realitate în anul 2013, pe 29 august, la sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul. De obicei, la slujba tunderii în monahism fiecare

viitor călugăr vine în genunchi din pridvorul bisericii până în fața Sfântului Altar. Însă el a fost adus de părinții Mănăstirii Putna, așezați de jur-împrejurul patului său, acoperindu-l fiecare cu mantia lui, într-o atmosferă de taină adâncă. Răspunsurile sale au fost puternice, limpezi, clare, arătând o dorință sinceră și o voință extraordinară pentru a primi îngerescul chip. I s-a dat numele de Serafim, adică „cel fără de păcat, fără de vicleșug, ca un înger”, așa cum i-a fost chipul întreaga-i viață.

În anul 2014, în 6 ianuarie, la praznicul Bobotezei, monahul Serafim a dat semne că se pregătește pentru Marea Trecere. Câteva zile nu a fost conștient de cele petrecute în jurul său. Și-a revenit pentru un timp, dar aceasta i-a fost dată de Dumnezeu pentru a se pregăti și mai intens, în vederea întâlnirii cu Cel dorit și iubit.

Știm că diavolul urmărește sfârșitul vieții noastre, „călcaiul” (*Facerea* 3, 15). În ajunul treceri sale, joi, 16 ianuarie, după ce a primit Sfintele și Preacuratele Taine ale Trupului și Sângelui lui Hristos, vrăjmașul a încercat să-l prindă cu vicleșugurile sale, acum, la capăt de drum. Sprijinit de cei din jur, a chemat mult și-n adâncă rugăciune pe Maica Domnului, iar ea nu a întârziat să-l miluiască. Pentru câteva ceasuri, monahul Serafim a fost absent, a intrat într-o comă profundă până aproape de miezul nopții când, pentru dragostea ce l-o purta Domnului, Acesta l-a învrednicit de un mare dar – un dialog cu Sine, cu Preabunul Dumnezeu, cu Mântuitorul și izbăvitorul nostru Iisus Hristos. Nu pentru întărirea credinței sale, căci de mult nu mai avea nevoie de argument pentru credință, ci pentru întărirea celor din jur și convingerea tuturor că suferința asumată este jertfă vie înaintea lui Hristos.

Dialogul cu Hristos îl începe cu aceste cuvinte: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău, în pace...”, pe care Îl vede cu ochii minții. Ce a urmat a putut fi

surprins fragmentar de părinții mănăstirii, prezenți lângă el, doar atât cât I-a îngăduit Dumnezeu să exprime din taina pe care i-o descoperea. „Tu, fiind un Dumnezeu adevărat, să mi-o întorci în adevăr... Știi că... Mă înțelegi... Am nădejde că mă vei ierta. Cu aceste haine de sărbătoare... Dar, Te rog, Dumnezeul meu, iartă-mă... Pentru mila Ta cea mare, iartă-mă!...” Cuvântul „să mi-o întorci în adevăr” trebuie înțeles „să mi-o răsplătești”, apoi cererea de iertare nu este altceva decât starea de pocăință pe care o are cineva în prezența lui Dumnezeu. „Vezi... cât sunt de frumos”. Dumnezeu îi dă să-și vadă propria frumusețe lăuntrică, ascunsă până atunci de ochii cei trupești sub chipul unui trup paralizat, deformat și plin de răni.

„Fă-mi o bucurie... Pe toți, iartă-ne... pe toți, iartă-ne... Bine... Îți mulțumesc că m-ai ascultat... Frumos... am nădejde că mă vei ierta, Dumnezeul meu... Iartă-mă, Dumnezeul meu, iartă-mă și nu mă părăsi”, continuă monahul Serafim dialogul său cu Dumnezeu. Măsura duhovnicească la care a ajuns nu este alta decât aceea a omului ce este cu inima largă și, așezat înaintea lui Dumnezeu, îi poartă pe toți înlăuntrul ei. Pentru că dragostea nu are sfârșit. Suntem dumnezei după Har și, prin dragoste și dăruire, devenim purtători de Hristos, ne jertfim pentru noi și pentru cei din jur prin virtutea cea mare a dragostei. Văzându-și frumusețea lăuntrică și iertarea primită de la Dumnezeu, căpătând îndrăzneală înaintea Lui, precum Sfinții Părinți, cere iertare pentru toți, lucru pentru care Îi și mulțumește lui Dumnezeu. Starea de adâncă pocăință îl stăpânește mai departe și încheie dialogul cu aceleași cuvinte: „Iartă-mă, Dumnezeul meu, iartă-mă și nu mă părăsi! Ce zici, Dumnezeul meu, mă ierți? Iartă-mă... Iartă-mă! Iartă-mă, Dumnezeul meu, iartă-mă! Iartă-mă! Te rog, iartă-mă!”

Tălcuind cuvintele „nu mă părăsi” în duhul Sfinților Părinți, înțelegem că omul, când este în prezența Preabunului Dumnezeu,

ar vrea ca acea stare să nu se termine, ci să rămână de-a pururi, pentru că e dulceață, pace și bucurie.

Omul care urmează chemării lui Dumnezeu și își îndreaptă viața după poruncile Sale face mai întâi pocăință pentru el însuși, pentru păcatele proprii. Urmând calea pocăinței, el devine părtaș Patimilor Mântuitorului și atrage în inima sa Harul lui Dumnezeu, care îi lărgeste inima și-l face să descopere că ființa sa este inseparabil legată de ființarea întregii omeniri. Oriunde s-ar afla, el vede lumea în duh și îi trăiește suferința. Se pocăiește și se roagă pentru întreaga lume ca pentru sine însuși, devenind astfel un împreună-lucrător cu Dumnezeu la renașterea semenilor săi.

Omul duhovnicesc aflat în comuniune cu Dumnezeu, Sfântul, ia asupra sa păcatele tuturor. Părintele Serafim a ajuns la acea măsură în care, în rugăciunea lui, Îi cere Preabunului Dumnezeu să îi ierte pe toți oamenii. A repetat întreit: „pe toți”. Este asumarea crucii celorlalți și răstignirea proprie pentru ei. Păcatele lor sunt crucea lui, iar el se jertfește pentru ei. Suferința lui este o jertfă; în numele ei, el cere iertare pentru toți.

După câteva ceasuri, către orele 5.20, vineri, 17 ianuarie 2014, când se face prăznuirea Sfântului Antonie cel Mare, înconjurat de rugăciunea părinților din mănăstire, și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. Așa a trecut la cele veșnice acela care a știut să prefacă suferința în bucurie și nădejdea în rugăciune și ne-a făcut cunoscut tuturor că iubirea lui Dumnezeu s-a revărsat în inima sa prin Duhul Sfânt.

„MAI MARE BUCURIE AM AVUT ÎN BOALĂ
DECÂT ATUNCI CÂND ERAM SĂNĂTOS...”

Interviu cu Vasile Hasna (viitorul monah Serafim)

Vasile, cum ai putut răbda atâta suferință?

A lucrat și mila Domnului să văd că este mai de folos să fiu bolnav, și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această încercare. Eu cred că, atunci când îngăduie Dumnezeu o cruce, o îngăduie cu măsură – și a îngăduit-o și la mine cu măsură, căci uneori, când ziceam că nu mai pot, veneau așa, alinări, dintr-o dată. O chemam pe Maica Domnului, pe sfinți... Așa i-am descoperit pe marii sfinți făcători de minuni, ca Sfântul Nectarie, Sfântul Ioan Rusul, Sfânta Xenia din Sankt Petersburg, Sfântul Ioan Maximovici. Comparând viața mea cu viața lor, am zis că suferința mea este mult mai mică. Mai ales după ce-am citit din viețile sfinților care au pățimit în temnițele comuniste, am zis că, în comparație cu torturile și chinurile pe care le-au îndurat ei, ce am eu de suferit este prea puțin.

Mi-am dat seama că așa, stând la pat, de fapt am timp să mă preocupe mai mult cele duhovnicești. Oricum viața este trecătoare și contează numai cu ce mergem dincolo, de aceea, mai de preț sunt faptele bune. Mă gândesc că mi-a folosit încercarea aceasta pentru că am acumulat experiență duhovnicească, m-am rugat mai

mult, mi s-a făcut des Sfântul Maslu. Părinții mi-au făcut un suport pe care se pot pune cărți și astfel am citit mult din Sfinții Părinți, am citit din Ceaslov, rugăciuni, acatiste, paraclise, din Psaltire...

Am privit boala ca pe o binecuvântare și, pe parcurs, am ajuns la concluzia că mai mare bucurie am avut în boală decât atunci când eram sănătos.

De ce spui asta?

Când eram sănătos, nu aveam bucuriile sufletești pe care le trăiesc acum. Când Îi mulțumești lui Dumnezeu, bucuria este mult mai mare și nici măcar nu pot descrie în cuvinte simțămintele pe care le am, căci sunt un dar de la Pronia dumnezeiască. Până la 15 ani mai umblam pe la mănăstiri, dar nu înțelegeam aspectul duhovnicesc al vieții. Însă cu timpul, prin suferință, curățindu-se sufletul, am realizat mai multe.

Ai căzut vreodată în deznădejde?

Prea puțin. Spovedania deasă m-a făcut să trec peste aceasta. M-a ispitit rău păcatul curviei și am cam deznădăjduit. Îmi veneau gânduri că nu mă pot izbăvi de acest păcat, că este prea puternic, uneori mă aprindeam prea rău.

Citind cartea „Patimi și virtuți” a Părintelui Paisie Aghioritul, mi-am dat seama și de egoismul care este în mine, și de mândrie, de slava deșartă... Dumnezeu a îngăduit să cad cu gândul în păcatul curviei ca să-mi pot vedea lesne și alte păcate: al mândriei, al judecării aproapelui. Mi s-a întâmplat să-i judec pe alții și așa, judecând pe alții, am căzut și eu în păcatele pe care le judecam.

Și cum ai luptat cu păcatele?

Prin spovedanie deasă. La început mă spovedeam în cele patru posturi, apoi am cerut părintelui duhovnic să vină să mă spovedească la trei-patru săptămâni. Citind din *Viețile Sfinților*,

din scrierile Sfinților Părinți, mi-am dat seama că există un război nevăzut. Ce greu este să lupți cu vrăjmașii nevăzuți atunci nu-ți ții în frâu imaginația! M-am complăcut în situația de a-mi imagina anumite lucruri și am căzut în dezmiardare și în celelalte spurcăciuni, iar de aici am căzut în slavă deșartă. Îmi imaginam că predic, că-i învăț pe alții, iar pe partea lumească mă vedeam ca un om bogat, cu mașină, cu casă luxoasă. Dar spovedindu-mă am ieșit din cursa asta. Mai am încă de luptat pe urcușul duhovnicesc. Îmi doresc să pot să mă rog mai mult.

Crezi că mântuirea este grea?

Cred că orice creștin se poate mântui. Dar trebuie să vrei asta, să te nevoiești. „Dai voință, iei putere!”, scria Părintele Nicodim Măndiță. Am citit un cuvânt la Părintele Paisie Aghioritul care m-a pus pe gânduri – suna cam așa: „**Studentii vor să ia note mari fără să învețe, muncitorii să câștige mulți bani fără să muncească, iar creștinii să se mântuiască fără să se nevoiască!**” Or, asta nu se poate...

Ca să te poți mântui, trebuie să ai în gând că trebuie să te nevoiești, trebuie să pui preț pe sfințenie, trebuie să te gândești că păcatul este urâciune înaintea lui Dumnezeu și trebuie să lupți să-l părăsești, să te nevoiești ca să-l elimini din viața ta. Dar asta nu se poate face de unul singur, ci numai cu ajutorul lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate fi sigur de mântuire, bineînțeles – dar luptând cu păcatul, gândind că faci ceva pentru mântuire, că ai fapte bune cu care pleci din lumea aceasta, cerând ajutorul Maicii Domnului și al Sfinților, ai speranța că te poți mântui.

Cum te simțeau imediat după ce ai ajuns imobilizat la pat?

La început am avut chinuri mai mari, dureri mari, însă m-a ajutat mult rugăciunea. Nu cârteam în boală, mă gândeam că

judcățile lui Dumnezeu sunt drepte, mă rugam mult la Maica Domnului să-mi dea răbdare să pot trece peste suferință...

Acum mai ai dureri?

Am și acum dureri, dar nu sunt insuportabile; m-am obișnuit cu boala, m-am obișnuit și cu durerile... Atunci când apare durerea, nu o mai bag în seamă. Acum nu mă preocupă durerile fizice, ci starea sufletească, să-mi vindec sufletul, pentru că sufletul meu este bolnav și trebuie curățat. Este nevoie să mă rog mai mult, să mă nevoiesc mai mult – războiul nevăzut este foarte puternic. Trebuie să renunț la egoismul meu, la eul meu, să birui mândria.

Ai un program de rugăciune?

Citesc din Ceaslov, din Psaltire, acatiste, paraclise, dar mintea mea este împrăștiată la rugăciune. Încerc să mă rog cât pot cu „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”. Sfinții Părinți pun mare accent pe această rugăciune, starea pe care o poți dobândi prin această rugăciune este deosebită.

Eu nu mă pot gândi să ajung la măsuri înalte, dar îmi doresc ca această rugăciune să fie o stare de permanență a sufletului meu, să nu mai fiu așa de împrăștiat, să mă pot aduna când mă rog, să ajung la o stare de smerenie. Dacă aș dobândi smerenia, aș fi mai liniștit, pentru că uneori dau în nervozitate: rabd în boală, dar uneori nu îi rabd pe cei din jur...

Chemi des preoții să-ți facă Sfântul Maslu. De ce?

Îi prețuiesc foarte mult pe preoți și sufletul meu a simțit că Taina Sfântului Maslu mă poate ajuta foarte mult, mai ales în perioada de suferință, când aveam dureri mari. În urma slujbelor mă simțeam foarte fericit și treceam cu răbdare peste suferință. Desigur că, pe lângă maslu, m-au ajutat și mă ajută spovedania și împărtășania.

Cum este când te împărtășești?

Este o stare foarte plăcută duhovnicește, care te poate duce cu gândul la Rai, la bucuriile veșnice...

Ai mare râvnă să ajungi la mănăstiri...

Sunt două praznice mari la Mănăstirea Putna¹ la care particip în fiecare an. Îmi este drag să merg la Putna, părinții de acolo îmi sunt prieteni, mă ajută, iar Părintele Stareț îmi trimite o mașină care să mă ia de acasă, să particip și eu la aceste slujbe.

Și cum te transportă?

Exact așa cum sunt pe pat, exact așa mă iau și mă duc. Mă iau cu tot cu pat, mă pun într-o mașină mai largă ca să pot încăpea. La slujbă stau în curte la fel, cu tot cu pat – și seara la priveghere, și dimineața la Sfânta Liturghie. Uneori se întâmplă să stau și o săptămână la Putna, ca să mă încarc mai mult, să acumulez duhovnicește, ca să pot avea mai multă răbdare.

Te rogi și pentru alții?

Bineînțeles. Sunt chiar rugat să mă rog pentru alții, și chiar starea mea sufletească îmi cere să mă rog pentru alții. Bineînțeles că la rândul meu cer să fiu pomenit de alții, dar dacă sunt pomenit de alții, trebuie să mă rog și eu pentru aceia. De fapt, în Ortodoxie, fiecare are datoria să se roage pentru alții.

Cum vezi neamul nostru astăzi?

Noi suntem un neam cu rădăcini adânci, împărtășim credința ortodoxă dintru început – și am avut domnitori care și-au apărât nu numai neamul, dar și credința cu prețul vieții lor. Așadar, și

---

¹La 2 iulie, ziua Sfântului Voievod Ștefan cel Mare și la 15 august, praznicul Adormirii Maicii Domnului – hramul mănăstirii.

noi trebuie să ne apărăm neamul, în primul rând rugându-ne pentru el. Chiar mă sfătuia un călugăr să-i cer în rugăciune Sfântului Voievod Ștefan cel Mare să mijlocească la Dumnezeu pentru neamul românesc, ca să se întoarcă la credință. Astăzi au ajuns străinii să ne ocupe țara și noi, ca neam, le slujim în țara noastră. Este ceva urât... Din pricina păcatelor noastre am ajuns la starea asta de degradare, pentru că și Dumnezeu a îngăduit asta, să fim înrobiți.

Dacă nu s-ar fi întâmplat acel accident, cum crezi că ar fi decurs viața ta?

Aș fi căzut în păcate mai grele și asta m-ar fi adus la o stare deplorabilă, păcătoasă, nu aș fi mulțumit așa lui Dumnezeu cum Îi mulțumesc acum. Nu știi ce să zic, judecățile lui Dumnezeu sunt altele, dar, totuși, îmi dau seama că aș fi căzut în păcate mai mari, așa că patul acesta m-a îngăduit și m-a oprit de la multe rele.

Ai întâlnit oameni despre care crezi că au avut cruci mai grele decât ale tale?

Bineînțeles. Am auzit și am întâlnit oameni cu suferințe mai mari, cu greutateți mai mari.

Am o prietenă în București care suferă mai mult, e de 20 de ani într-o boală. Stă la pat și în cărucior, dar suferința ei este mai mare, pentru că durerile sunt mari, doarme foarte puțin. Comparându-mă cu ea, am zis că ea are o suferință mai mare.

Și-apoi, citind literatura de detenție, în special viața lui Valeriu Gafencu, am aflat de suferințe mult mai mari ca ale mele. Acolo nu li se dădea să mănânce, să bea.

Dacă stau să mă gândesc, eu când cer de mâncare, pot mânca; când cer de băut, pot să beau; sunt îngrijit – acolo erau torturați, erau bătuți...

Vasile, tu te mulțumești cu puțin. Cum am putea noi, care avem de toate și tot suntem nemulțumiți, să ne mulțumim cu cât ne dă Dumnezeu?

Cred că fiecare om, dacă I-ar mulțumi lui Dumnezeu, ar ajunge la o stare de pace sufletească, ar ajunge să nu-și dorească prea multe. E bine să fii și bogat, dar și bogăția trebuie chivernisită cu dreaptă judecată, cu milostenie, cu milă către cei nevoiași, către cei săraci. Dacă ești bogat și ajungi ca acel bogat nemilostiv din pilda săracului Lazăr, sau ca cel bogat căruia i-a rodit țarina – oameni care și-au pierdut sufletul pentru că nu au fost milostivi –, atunci e greu să fii bogat.

Sunt și oameni simpli, mireni pe care noi nu-i știm, care duc în lume o viață de sfințenie. Am citit în viața Sfântului Antonie despre acel om din Alexandria care era mirean și se ruga mult, iar din puținul lui făcea milostenie – și iată că a ajuns la măsura Sfântului Antonie!

În primii ani de boală am fost la un pustnic, Părintele Proclu din părțile Neamțului. M-a impresionat acest pustnic și l-aș putea compara cu „Bunicuțul” Porfirie din Grecia – un om simplu, cu o trăire duhovnicească foarte înaltă. La sfinția sa, o mică atingere, un cuvânt te impresiona adânc, te alina cu adevărat sufletește și duhovnicește. Părintele Proclu m-a însemnat cu Sfânta cruce și mi-a zis că Dumnezeu ar putea să mă ridice acum, într-o secundă, dar nu-mi folosește, e mai de folos pentru mine să rămân așa, bolnav. Cred că și cuvântul acesta al sfinției sale a avut un efect puternic și mi-am zis că îmi este de folos să fiu așa...

Dacă ar fi să te întâlnești cu Mântuitorul față către față, ce I-ai cere?

Am auzit un cuvânt la Părintele Teofil Pârâian: „Eu, dacă aș fi față în față cu Mântuitorul, I-aș spune ce I-am spus până acum, această rugăciune: «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui

Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!» Și atunci nu cred că Mântuitorul ar privi către mine cu dispreț, ci ar privi cu bucurie, cu îndurare și m-ar primi ca pe un păcătos care are pocăință în suflet și mi-ar da după cum m-aș ruga”.

Crezi că oamenii sunt fericiți?

În ziua de azi văd multă nefericire. Dacă nu ești cu Dumnezeu, nu poți fi fericit. Oamenii care au frică de Dumnezeu, care-L caută pe Domnul sunt fericiți – oamenii duhovnicești sunt fericiți. Oamenii care caută mai mult păcatul sunt oameni nefericiți; ei zic că trebuie să-ți trăiești viața ca să fii fericit, dar caută o fericire falsă. Mai ales cu modernismul ăsta, care a scos o societate de consum, puțini oameni mai sunt fericiți, pentru că nu caută ce le este de folos, ci caută mai mult păcatul.

*Interviu realizat de Raluca Tănăseanu
„Familia Ortodoxă”, 41, iunie 2012*

DIALOGUL CU MÂNTUITORUL

Joi, 16 ianuarie 2014, monahul Serafim a primit Sfânta Împărtășanie; în jurul orei 16.10 a intrat în comă. Pe la 22.55, părintele Serafim a început să vorbească foarte clar și cursiv. Prima parte nu a fost înregistrată de nimeni, din cauza surprizei, și a fost reconstituită din memorie de părinții care erau de față.

M. Serafim: Așteaptă puțin. Lasă-mă să mă gândesc...

Părinții: *Vrei să spui ceva?*

M. Serafim: Da, vreau să spun ceva.

Astăzi e sărbătoare și eu m-am îmbrăcat în haine de sărbătoare. Tu, Care ești frumos, Care ești bun, să mă ierți, Dumnezeuule. Te rog, acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură...

Părinții: *„...ochii mei”? „Că văzură ochii mei”?... (Părinții au vrut să-l ajute să continue rugăciunea, dar părintele Serafim nu vorbea cu noi. De aici urmează transcrierea celor șaisprezece minute de înregistrare).*

M. Serafim: ...să mi-o întorci cu adevăr... Tu, fiind un Dumnezeu adevărat, să mi-o întorci cu adevăr. *(Unul dintre părinții de față spune că aceste cuvinte sunt repetarea, într-o altă formă, mai neclară, a primelor cuvinte rostite de părintele Serafim, și care ar fi exprimat ideea unei răsplăți din partea lui Dumnezeu – în acest context, „a întoarce” ar putea însemna „a răsplăți”).*

Știi că... mă-nțelegi. Am nădejde că mă vei ierta. Cu aceste haine de sărbătoare...

Deci, iar, te rog, Dumnezeu meu, iartă-mă... pentru mila Ta cea mare, iartă-mă!

Iartă-mă, Dumnezeu meu, iartă-mă!

Dacă mă vei ierta, Îți voi fi recunoscător pentru toată viața. Am să mă... dacă ai... pentru Tine... cu o haină de sărbătoare... vezi... cât de frumos sunt...

Și am nădejde că, fiind un Dumnezeu adevărat, mă vei ierta...

Mă vei ierta, Dumnezeu meu? Dumnezeu meu... Mă vei ierta, Dumnezeu meu? Mă vei ierta, Dumnezeu meu, mă vei ierta?

Amin! Pentru totdeauna. Fă-mi o bucurie...

Așa cum mă vezi, în haine de sărbătoare, te rog să mă ierți...

Dacă mă vei ierta, Îți voi fi recunoscător pentru toată viața, Dumnezeu meu.

Te rog, Dumnezeu meu, iartă-mă!

Dă-mi o șansă... dă-mi o șansă... Dumnezeu meu... și îți voi promite că nu Te voi mai supăra. Așa cum mă vezi acum, frumos, te rog să mă ierți, Dumnezeu meu, te rog cu adevărat să mă ierți, și Îți voi fi recunoscător pentru toată viața, Dumnezeu meu. Îți voi fi recunoscător pentru toată viața.

Așa cum sunt frumos acum, iartă-mă.

Te rog, iartă-mă, Dumnezeu meu, iartă-mă, ca să Te iubesc cu adevărat.

Iartă-mă, Dumnezeu meu, iartă-mă...

Pe toți, pe toți, iartă-ne... Pe toți, iartă-ne...

Bine.

Fă-mi bucurie, Dumnezeu meu, fă-mi bucurie.

Am nădejde că mă vei ierta, Dumnezeu meu, am nădejde că mă vei ierta.

Că mă vei ierta, Dumnezeu meu... Frumos...

Mă vei ierta... Am nădejde... Dumnezeuul meu, că mă vei ierta...

Și, dacă mă vei ierta, Îți voi fi recunoscător pentru toată viața.

Iartă-mă, Dumnezeuul meu, iartă-mă, și nu mă lăsa să pier.

Am nădejde că mă vei ierta.

Iartă-mă, Dumnezeuul meu, iartă-mă și nu mă părăsi!

Iartă-mă, Dumnezeuul meu, iartă-mă și nu mă părăsi!

Ce zici, Dumnezeuul meu, mă ierți? Iartă-mă... iartă-mă!

Iartă-mă, Dumnezeuul meu, iartă-mă! Iartă-mă! Te rog, iartă-mă!

Iartă-mă!

Vasile Hasna, primul din stânga

Vasile, împreună cu o parte din familia sa

Luând binecuvântare de la IPS Daniel (astăzi Patriarhul României), 2 iulie 2007

IPS Teofan, IPS Pimen, PS Calinic Botoșăneanul, lângă Vasile, 2 iulie 2008

Primind binecuvântare de la PS Varlaam și de la PS Irineu,
Episcop de Nijinsc și Priluk, 15 august 2011

La casa părintească

La tunderea în monahism, 29 august 2013

La tunderea în monahism, 29 august 2013

Cu familia, după tunderea în monahism, 29 august 2013

Împreună cu un grup de părinți care l-au colindat, 26 decembrie 2013

Înainte de slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Înainte de slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Slujba înmormântării, 20 ianuarie 2014

Mormântul părintelui Serafim din cimitirul Mănăstirii Putna

Ca să te poți mântui, trebuie să ai în gând că trebuie să te nevoiești, trebuie să pui preț pe sfințenie, trebuie să te gândești că păcatul este urâciune înaintea lui Dumnezeu și trebuie să lupți să-l părăsești, să te nevoiești ca să-l elimini din viața ta. Dar asta nu se poate face de unul singur, ci numai cu ajutorul lui Dumnezeu.

